

Formanden: Loven bliver derefter at tilstille Conseilspræsidenten.

Uagtet Kirkes og Underviisningsministeren endnu ikke er kommen, skal jeg, da han vistnok meget snart vil være tilstede, begynde paa den under Nr. 4 paa Dagsordenen opførte Sag, der angaaer Forslag til Lov, indeholdende en Tillægsbestemmelse til § 4 i Loven af 4de April 1855, om Løsning af Sognebaandet. Sagen er til 1ste Behandling.*)

Bloch: Den foreliggende Sag har for mig saa stor en Betydning, at jeg kunde fristes til at beklage, at ikke stærkere Kræfter end mine have frembudt sig til at føre den frem; lade den ligge kunde jeg imidlertid ikke, jeg måtte forsøge paa selv at løse den og bære den saa langt frem som muligt. Men i den Maade, hvorpaa jeg har opfattet den, i den Tro, hvormed jeg har omfattet den, er der en Fortrøstning, der giver mig godt Mod selv ligeoverfor den alvorlige Modstand, der er bebudet af tvende høitærede Medlemmer af Thinget, for hvem jeg og alle danske Mænd nære dyb Høiagtelse. Medens denne Modstand endnu ikke er reist, skal jeg bede det høitærede Things Medlemmer at fatte skarpt i Die den i Forslagets Motiver skildrede Tingenes Tilstand, der i mine Tanker gjør den foreslaagede Ordning paatrængende fornøden. Jeg troer at have paavist Nødvendigheden af, at den kirkelige Frihed indenfor Folkekirken Omraade udvides saa meget, som Kirkens Begreb tillæder, for at lade de aandelige Strømninger frit Løb indenfor den videst mulige Begrænsning.

*) Indledende Behandling findes Sp. 532.

Vil man nægte en saadan Frihed, vil man tværtimod stramme Baandet og lade Folkekirken forstene sig i de nedravede Former, der dog ikke høre til dens Bæsen, da beder jeg vel betænkt, hvilket Udseende Folkekirken vil faae, dersom alt det, hvori der er Liv og Aand, skulde nødes til at søge udenfor for at drage frisk Luft. Jeg troer, at Tiden er kostbar, og jeg vilde nødig, at det beleilige Dieblit skulde undslippe os, idet vi hengave os til allehaande Betæneligheder, der dog ikke kunne gjøres gjældende ligeoverfor en uafviselig Trang. Forsaavidt nu Nogen skulde mene, at dette Forslag fremtræder noget overraskende, at det savner den tilbørlige Forberedelse i Tidsforholdene, at man ikke ret kjender Stemningen enten for eller imod, da troer jeg dog, at, dersom man har agtet nøie paa de offentlige Uttringer af den kirkelige Bevægelse i vore Dage og navnlig fæstet Opmærksomheden paa de tvende fremragende Personligheder, af hvilke den Eine endnu med sin vægtige Stemme fører Ordet for en Frihed, der gaar langt videre, end den her er foreslaaet, medens den Anden nylig er død midt under sin heftige Kamp mod „den officielle Christendom“, uden at Kampen dog dermed er tilende, saa vil man vistnok ikke savne den tilbørlige Forberedelse i Tidsforholdene; og forsaavidt man ønsker nøiere at kjende Stemningen, da foreligger der jo et fortrinligt Middel dertil i at lade Lovforslaget gennemgaae de sædvanlige Behandlinger i begge Rigsdagens Afdelinger, hvorved man, da Rigsdagen repræsenterer Folket, jo ikke alene vil lære Stemningen i Rigsdagen, men ogsaa Stemningen i Folket at kjende. Jeg haaber derfor, at det høitærede Thing vil lade Sagen have frit Løb og ikke standse den paa noget Trin.